

צה"ל: שנה אחרי ה־5 ביוני 1967

גבולות של בשר ודם

למרגלות פיסגתו של הר־החרמון, אשר ערוציה עדיין מכוסים בשלג, יושב טוראי משה בוזגלו, כשרובהו נשען על שוחת־חזה במוצב־צה"ל, מול עמדות הסורים. בידו מחזיק בוזגלו בן ה־36, מכתב מהבית, ממגדל־העמק. שם השאיר אחריו ארבעה ילדים, אשה בהריון ואשה נוספת, הנמצאת זה תשע שנים בטיפול רפואי במוסד. טוראי בוזגלו, שעלה ממארוקו לפני 13 שנה, יצא לשמור על הגבול — הגבול החדש, שעוצב במלחמה שפרצה לפני שנה בדיוק. זהו הגבול המתוח מפיסגות־החרמון בצפון ועד למיפרץ־שלמה בדרום. גבול זה אינו גבול של גדרות־תיל דוקרניות, לא של חומות בצורות, אף לא של מיכשולי־טבע בלתי־עבירים. משה בוזגלו הוא הגבול. הוא ואלפי חיילים אחרים של צה"ל, סדירים ואנשי־מילואים. מגופם ומרוחם בנויים גבולות הפסקת־האש — גבולות של בשר ודם. בשנה שחלפה היה כימעט כל חייל־מילואים בישראל חלק מגבולות אלה, והגבולות החדשים הפכו חלק מחיי כל משפחה בישראל. במלאות שנה לפרוץ מלחמת־שת־הימים יצא „העולם הזה" אל המוצבים והעמדות, אל בסיסי־הצנחנים, סוללות־התותחים וחניוני־השריון, אל הסיורים, המארבים, המישמרות, המחסומים, התצפיות והשירותים — אל האנשים המאיישים את קווי הגבול — כדי לדווח לך על צה"ל בגבולות — שנה לאחר המלחמה. מטעמי ביטחון מובנים אין זה דוי"ח מלא, אך דופק־ליבו וקצב־נשימתו של הגבול החדש פועמים בכתבה זו.